

ко пѣстри полски цвѣтя! На красивъ килимъ прилича цѣлото поле.

Милчо и Борянка закачиха кошничкитѣ си на клончето на една крайрѣчна върба и се затириха прѣзъ ливадата да си бератъ хубави полски цвѣтя.

— Милчо, азъ китки ще накитя за татка и мама, за кака и за себе си вѣнци ще увия...

— Азъ пѣкъ, Борянке, шапката си съ цвѣтя ще набода, накитенъ ще мина прѣзъ града; нека видятъ другаритѣ ми, че съмъ билъ въ това хубаво поле, при тая бистра рѣка, при този чистъ и приятенъ въздухъ!...

Дѣцата станаха. Откачиха си кошничкитѣ, хванаха се за рѣцѣ и съ смѣхове и пѣсни навлѣзоха въ широкитѣ и прашни улици на голѣмия градъ.

Ябълка.

Ябълката се окичи
Съ младички листенца,
А слѣдъ туй пѣкъ се окичи
Съ дѣхови цвѣтенца.

Цвѣтенцата и обичамъ
Розовички бѣли,
Но отъ тѣхъ пѣкъ по обичамъ
Ябълки узрѣли.

В. Ив. Стояновъ.